

ת"פ 2864/06/14 - מדינת ישראל נגד סורסית קמפהונג

בית המשפט המחוזי בנצרת

19 אוגוסט 2014

ת"פ 2864-06-14 מדינת ישראל נ'

קמפהונג(עציר)

בפני כבוד סגן הנשיא, השופט - תאופיק כתילי

המאשימה מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז צפון

נגד

סורסית קמפהונג (עציר)

הנאשם

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד נטע פוניס-אלהרר

מטעם הנאשם: הובא וע"י ב"כ עו"ד שני וייל מהסנגוריה הציבורית

נוכח מתורגמן: גב' נוי דגן

מזר דין

1. הנאשם לפניי הורשע, על-פי הודאתו בעובדות כתב-אישום מתוקן מיום 14.07.14 (להלן: "**כתב-האישום**"), בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").

2. על-פי המפורט בכתב-האישום, הנאשם הוא עובד זר מתאילנד, אשר במועדים הרלוונטיים לכתב האישום התגורר עם עובדים נוספים, בהם סוטי'פונג קמפאו (להלן: "**המתלונן**"), במתחם מכולות בקיבוץ מרום גולן.

בתאריך 23.05.14, בשעות הערב, ניגש הנאשם לחדרו של עובד בשם מאומונג תאווי (להלן: "**תאווי**"), הנמצא בצמידות לחדרו של המתלונן, על מנת לבר דבר מה עם עובד בשם קמונסאק ביאטונסינג (להלן: "**סאק**"), אשר שהה אותה העת בחדרו של תאווי. עקב חשדו של המתלונן כי הנאשם מעוניין לפגוע בו, ולאחר ששמע את הנאשם ניגש לחדרו של תאווי, יצא המתלונן מחדרו ותפס במקל של מטאטא שעמד מחוץ לחדר. המתלונן ניגש לעבר הנאשם, שעמד בגבו אל המתלונן ואחז בידית הדלת, והחל להכותו על ראשו עם המקל. הנאשם נכנס אל תוך החדר תוך שהוא מנסה להגן על עצמו ממכותיו של המתלונן. סאק, שהיה בתוך החדר, תפס את המתלונן ומנע ממנו להמשיך ולהכות את הנאשם, תוך שהוא אחוז במקל.

כתוצאה מהתקיפה האמורה נגרם לנאשם פצע באורך 9 ס"מ בראשו, שנתפר, והוא היה מאושפז למשך 24 שעות.

לאחר שהנאשם התנתק מן המתלונן, הוא החליט להשיב למתלונן כגמולו. לצורך כך יצא הנאשם מן החדר תפס בסכין בשר שאורך להבה כ-15 ס"מ, וניגש בחזרה אל החדר בכדי לפגוע במתלונן. המתלונן, אשר ראה את הנאשם מתקרב אליו, הסתובב על-מנת להימלט אל תוך החדר, והנאשם ניצל זאת ודקר את המתלונן בגבו מתחת לשכמה הימנית. בשלב זה המתלונן, שראה כי אין לו לאן להימלט בתוך החדר, הסתובב בחזרה אל הנאשם שדקר אותו דקירה נוספת בכתפו השמאלית. רק אז הצליח המתלונן לאחוז בסכין והנאשם ברח מן החדר.

כתוצאה מהדקירות נגרם למתלונן פצע באורך 10 ס"מ בגבו, הכולל פציעה באונה התחתונה של הריאה הימנית, וכן פצע באורך 10 ס"מ בכתף שמאל. המתלונן הובהל עקב כך לבית-החולים "זיו" בצפת, שם עבר ניתוח.

טיעוני המאשימה

3. בא-כוח המאשימה ציין בפתח טיעונו, כי המתלונן נעצר אף הוא לאחר אשפוזו, הוגש נגדו כתב-אישום בגין תקיפתו של הנאשם, והוא נדון ל-8 חודשי מאסר בפועל ולמאסר מותנה.

4. ביחס למעשיו של הנאשם טען בא-כוח המאשימה, כי הערך החברתי המוגן בעבירה בה הורשע הנאשם הוא זכותו של אדם לשלמות גופו, וזאת בין אם מדובר באדם תמים ובין אם מדובר במי שנהג באלימות טרם שהותקף. במקרה דנן, נטען, תקיפתו של הנאשם בידי המתלונן אינה מצדיקה את פעולת הנקם שהנאשם ביצע בו, כאשר סכנת הפגיעה בפעולה זו הייתה חמורה הן על-פי תוצאותיה בפועל והן מבחינת הסיכון לפגיעה בחייו של המתלונן. כן נטען, כי הפעולה בוצעה לאחר שלנאשם הייתה הזדמנות "להתקרר", אולם הוא בחר ליטול לידי סכין, לחזור אל המתלונן ולדקור אותו, וזאת מתוך הבנה מלאה של משמעות המעשה וכשבאפשרותו להימנע מכך.

5. באשר למתחם ההולם בנסיבות המתוארות, המאשימה טוענת כי הוא נע בין שנתיים לחמש שנות מאסר בפועל, וזאת בהתחשב בכך שהנאשם הותקף על-ידי המתלונן קודם שתקף בעצמו.

בתוך מתחם זה, המאשימה סבורה כי העונש הראוי בנסיבותיו של הנאשם מצוי בחלקו התחתון של המתחם, אולם לא בקצהו, כשלדידה יש ליתן משקל מסוים לעובדת היותו של הנאשם עובד זר הנמצא הרחק ממשפחתו, וכן לכך שהנאשם הודה בעובדות כתב האישום בהזדמנות הראשונה.

כן מבקשת המאשימה להטיל על הנאשם עונש מאסר מותנה, ולהורות שעם תום מאסרו יגורש מן הארץ.

טיעוני הנאשם

6. הנאשם, באמצעות סנגוריתו, טוען כי המתחם עליו מצביעה המאשימה מנותק מכל מציאות משפטית ומן השיקולים המפורטים בתיקון 113 לחוק. הסנגורית סבורה כי בנסיבותיו של מקרה זה, מתחם העונש ההולם נע בין חודשי מאסר ספורים, שלושה ארבעה חודשים, לשמונה עשרה חודשי מאסר בפועל.

כן טענה, כי בהשוואה לעניינו של המתלונן, מעשיו של הנאשם הם ברף נמוך יותר של חומרה, למרות השוני בסעיפי

העבירה, כאשר מעשיו של הנאשם קרובים במהותם לסייג של הגנה עצמית. הנאשם, לדבריה, פעל כפי שפעל מכיוון שחש מאוים, לאחר שהמתלונן תקף אותו בהפתעה מאחור; הוא הצטייד בסכין בסמוך לאירוע בו הותקף, מבלי שהיה לו זמן להירגע, ועל כן יש לראות במעשיו חלק משרשרת אירועים.

7. בהתייחסה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, הסנגורית ציינה כי הוא דובר התאית היחיד באגפו כעת, כששירות בתי הסוהר אינו מספק עבורו שירותו תרגום, ועל כן יש להתחשב בבידוד הנורא שנכפה עליו, הן בשל מחסום השפה והם משום שאין לנאשם קשר עם משפחתו בתקופה זו. כן ציינה את העול הכלכלי המונח על כתפי הנאשם, תוך שטענה כי גם האינטרס הציבורי מצדיק להקל עמו, וזאת בשל עלויות הכליאה הגבוהות.

מעבר לכך, הסנגורית טוענת כי יש להתחשב בעקרון של אחדות הענישה, ובשל כך לגזור על הנאשם מאסר למשך חודשים ספורים.

8. הנאשם הביע צער על האירוע, וטען כי "לא בכוונה דקרת את החבר שלי".

דין והכרעה

הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה

9. הצורך של בתי המשפט להחמיר עם נאשמים שהורשעו בעבירות אלימות נובע הן מהדאגה לשלמות גופו של כל אדם באשר הוא אדם, והן מהצורך לשמור על שלמות החברה כולה ובטחונה. רבות נכתב בפסיקה על תופעת הסכינאות, או כפי שכבר כינה אותה בית המשפט העליון "תרבות התת סכינאות" (ע"פ 1552/08 פרטוש נ' מדינת ישראל (29.10.2008)), ונזקיה הקשים לחברה. על הצורך למגר את תופעת השימוש בנשק קר ליישוב סכסוכים עמד בית המשפט העליון בע"פ 371/08 מדינת ישראל נ' ביטאו (27.10.2008), באמרו:

"בית משפט זה שב ועמד על הצורך במיגור האלימות הגואה בחברה ובתוך כך על הצורך בצמצום תופעת השימוש בנשק קר וחם ליישוב סכסוכים. מציאות בה חילוקי דעות על עניינים של מה בכך הופכים כהרף עין לקטטות אלימות המסתיימות לא פעם בפגיעות קשות למעורבים ואף באובדן חיי אדם, פעמים רבות כתוצאה משימוש בנשק, הינה מציאות מטרידה ביותר - מציאות שלא ניתן ואין להשלים עימה".

נסיבות ביצוע העבירה

10. למעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, ומקובל עליו כי עצם ההצטיידות בסכין נעשתה בסמוך לאחר תקיפתו על-ידי המתלונן, בעידנא דריתחא, ובשלב בו מידת השליטה שלו על מעשיו הייתה מוגבלת במידת מה, עקב האלימות שנקט כלפיו המתלונן, בה ניתן לראות כהתגרות, כמפורט בסעיף 40ט(א)(7) לחוק.

לצד זאת, יש מקום לשקול את הסיכון הבלתי מבוטל לנטילת חייו של המתלונן, אשר נוצר עקב השימוש בסכין, ובפרט ההחלטה לדקור את המתלונן מתחת לשכם תוך פגיעה באחת מריאותיו. בפועל, למתלונן אכן נגרם נזק בריאתו, והוא אף נזקק בשל כך לניתוח, כך שניתן לקבוע כי הסיכון היה קרוב להתממש. זאת ועוד, עיון בגיליון הרפואי שהוגש, מלמד

כי המתלונן אושפז עקב הפגיעה בו מיום 23.05.14 עד ליום 30.05.14, טופל בתחילה בחדר הטראומה כשמצבו בלתי יציב, ולאחר מכן נותח, פצעיו נתפרו והוכנסו נקזים לגופו.

הטענה בדבר קרבה לסייג לאחריות פלילית

11. אין בידי לקבל את הטענה כי את מן הנסיבות בהן יש להתחשב בעת קביעת המתחם, היא הקרבה של המעשה לסייג לאחריות פלילית, הוא הסייג של הגנה עצמית, ולהלן אסביר.

12. הדין קובע כי על מנת לבסס קיומו של סייג ההגנה העצמית, צריכים להתקיים שישה תנאים:

- א. מטרתה של ההגנה העצמית היא להדוף תקיפה שלא כדין;
- ב. על המותקף או זולתו לעמוד בסכנה מוחשית;
- ג. יש לפעול באופן מיידי, במועד שבו הסכנה ממשמשת ובאה;
- ד. הטוען לסייג לא נכנס למצב בהתנהגות פסולה;
- ה. נחיצות בפעולת הדיפת התקיפה;
- ו. הדיפת התקיפה תהיה סבירה.

13. בנסיבות המתוארות, אף אם אצא מנקודת הנחה כי במועד בו הנאשם הותקף הוא חש כי קיימת סכנה מוחשית לחייו, אין לומר כי מתקיימות במקרה זה דרישות המיידיות, הנחיצות והסבירות, ואף לא קרוב לכך. הנאשם בחר לפעול נגד המתלונן לאחר שהתנתק מן האחרון, עזב את החדר בו אירעה התקיפה והתרחק ממקור הסכנה, כשהמתלונן כבר "נוטרל" בשלב זה על ידי סאק. מכאן ניתן לקבוע, כי מעשהו של הנאשם לא היה דרוש באופן מיידי להדיפת תקיפתו בידי המתלונן, והוא אף לא היה נחוץ לשם כך, הן משום שבשלב בו הנאשם פעל התקיפה הופסקה, והן משום שניתן היה, כפי שקרה בפועל, להדוף את התוקף ללא שימוש בסכין.

באופן דומה אף דרישת הסבירות המפורשת בסעיף 34טז לחוק לא מתקיימת בענייננו, ובמיוחד שעה שהנאשם בחר להשתמש בסכין נגד המתלונן, כשבהקשר זה נאמר בע"פ 1964/14 **שלוה שימשילשווילי נ' מדינת ישראל** (06.07.14), כי:

"נעיצת סכין בבטנו של המתלונן - משקפת אלימות ברמה גבוהה מאוד ויש בה ממד קטלני... עוד יצוין, כי בעת בחינת הסבירות יש ככלל לשים דגש על עצם השימוש בכוח המגן עצמו, ולא לתוצאה שנגרמה כתוצאה מהפעלת כוח זה (סנג'רו, בעמ' 211). דברים אלה יפים לענייננו, בשים לב לכך שדקירת סכין בבטנו של אדם עשויה לגרום לנזקים חמורים עוד יותר מאלה שנגרמו למתלונן, ואף חלילה למוות."

14. מן המכלול ניתן לקבוע כי הנאשם במקרה זה לא היה קרוב, בעת ביצוע המעשה, לסייג ההגנה העצמית, ועל כן אין כל מקום להתחשב בכך בעת קביעת המתחם.

מדיניות הענישה הנוהגת ומתחם העונש ההולם

עמוד 4

15. על הצורך בהטלת עונשים מחמירים על עברייני הסכינאות נכתב רבות בפסיקה, כאשר הכלל הוא כי מעשה דקירה מחייב השתת עונש הכולל רכיב של מאסר בפועל. באשר למתחם ההולם, עיון בפסיקה מעלה כי על-פי רוב מוטל בנסיבות דומות עונש מירבי של שנות מאסר בודדות, אשר אינו מתקרב לעונש של 14 שנות מאסר, הקבוע לצד העבירה בחוק.

16. בע"פ 8711/09 **יאסין נ' מדינת ישראל** (17.3.10) דן בית המשפט עליון בעניינו של מערער אשר הורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות והוטל עליו עונש של 33 חודשי מאסר בפועל. המערער שם קילל את המתלונן, וכשזה ניגש לברר את פשר הדברים שלף המערער סכין ודקר אותו בגבו ובמותן. המתלונן הובהל לטיפול בבי"ח.

חרף קיומו של תסקיר חיובי, החליט בית המשפט העליון לדחות את הערעור וקבע כי "יש לזכור בנוסף כי המחוקק קבע בגין העבירה בה הורשע המערער עונש מאסר מירבי של 14 שנים. סבורני כי העונש שהושת על המערער הינו עונש הולם המשקף את האיזון בין האינטרס הציבורי לבין נסיבותיו האישיות של המערער."

17. בע"פ 6228/10 **נסראווי נ' מדינת ישראל** (30.3.11) בית המשפט העליון דן בערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים אשר הרשיע את המערער בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות וגזר על המערער 36 חודשים מאסר בפועל. המערער הודה במסגרת הסדר טיעון כי דקר את מכרו בבטן באמצעות סכין כשפגש אותו ברחוב, והמתלונן הובהל לבי"ח. בית המשפט ציין כי לנאשם עבר פלילי, ומאידך, כי שירות המבחן ביקש למצות עם המערער את ההליך הטיפולי.

בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש וקבע כי "העונש שהוטל אינו חורג כל עיקר מן הענישה הראויה והנוהגת בכגון דא."

18. בע"פ 3232/11 **מדינת ישראל נ' גורליק** (18.7.11) דובר במשיב אשר הודה בעובדות כתב אישום מתוקן והורשע על ידי בית המשפט המחוזי בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, והושת עליו עונש של 15 חודשי מאסר בפועל. על פי עובדות כתב האישום המתוקן בעקבות ויכוח בינו לבין המתלונן, דקר הנאשם את המתלונן באמצעות סכין בבטנו ונמלט מהמקום. הנאשם צעיר (יליד 1986), בעל עבר פלילי שאינו מכביד(עברות סמים בזמן שירותו הצבאי), ותסקיר מבחן שלא בא בהמלצה טיפולית.

בית המשפט העליון, קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש וגזר על המשיב שם 24 חודשי מאסר בפועל באומרו כי: "עונש של חמישה עשר חודשי מאסר לריצוי בפועל חורג לקולה במידה ניכרת. קשה לומר על עונש כזה, בנסיבות המקרה הנוכחי, כי יש בו משום ענישה מחמירה ומרתיעה".

19. בע"פ 6376/11 **כבוב נ' מדינת ישראל** (20.11.12) דן בית-המשפט העליון בערעור על גזר דינו של בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, אשר השית על המערער 30 חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר על-תנאי וקנס בסך 10,000 ₪, לאחר שהמערער הורשע בעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות, במקרה של דקירה בסכין בעקבות סכסוך משפחתי על רקע ירושה. חרף העובדה כי המערער שם היה כבן 50 וללא עבר פלילי, דחה בית-המשפט העליון את

הערעור, בקבעו כי עצם השימוש בסכין, מעמיד את המקרה ברף גבוה של חומרה, ולפיכך אין מנוס מענישה מחמירה ומרתיעה.

20. בע"פ 2866/11 **בן יוסף נ' מדינת ישראל** (24.4.12) בית המשפט העליון דן בערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, שהטיל על המערער עונש של 18 חודשי מאסר בפועל, בגין עברה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בו הודה הנאשם, בין המערער לשכנו התפתח עימות בעניין נזילת מים לדירתו, אשר במהלכו תפס המערער סכין שהייתה במקום ודקר את המתלונן בבטנו. המערער כבן 55, חולה סכרת, בעל עבר פלילי לא כבד. כמו כן שירות המבחן לא בה בהמלצה טיפולית בעניינו, אך ביקש להטיל עליו עונש שירוצה בעבודות שירות. בית המשפט העליון אשר שקל את כל הנתונים הללו, דחה את ערעורו על חומרת העונש וקבע כי "היה מקום להשית במקרה זה עונש מאסר שירוצה מאחורי סורג ובריה. השיקולים לזכות המערער באו לידי ביטוי בתקופת המאסר שנגזרה."

21. בע"פ 4741/13 **מדינת ישראל נ' אוסמה נעאמנה** (10.06.14), החמיר בית המשפט העליון בעונשו של המשיב שם, אשר הורשע בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות והחזקת סכין, והעמידו, מבלי למצות עם המשיב את הדין, על 12 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. באותו מקרה, ויכוח בין המשיב לבן-דודו התפתח לכדי תגרה אלימה, במסגרתה הוכה אחיו של המשיב במקל. בתגובה, רץ המשיב לביתו, נטל סכין קצבים, שב לזירת האירוע ודקר את בן-הדוד בבטנו. כתוצאה מן הדקירה נגרם לבן-הדוד קרע עמוק לאורך בטנו וכן קרעים במעיים, אשר הצריכו את אשפוזו למשך 10 ימים.

22. בע"פ 7874/13 **חלדון עמרו נ' מדינת ישראל** (24.06.14), נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, ושדינו נגזר ל-40 חודשי מאסר בפועל ו-12 חודשי מאסר על תנאי. במקרה זה התפתח ויכוח בין המערער לאחיו הצעיר, ושעה שהמערער היה נתון תחת השפעת אלכוהול, דחפו אחיו ארצה. בתגובה, קם המערער על רגליו, איין על אחיו והלך לרכבו, שם הצטייד בסכין יפנית. בשובו, הניף המערער את ידו וסיסף את צווארו של אחיו, מאחורי האוזן ועד הלחי, כשהוא גורם לו לדימום שסיכן את חייו, והצריך את ניתוחו ואשפוזו למשך יומיים.

23. בהשוואה למקרים אותם סקרתי לעיל, סבורני כי בנסיבות המקרה דנן, בהן בוצע מעשה הדקירה בתכוף לאחר התגרות אלימה מאוד מצד המתלונן, אשר גרמה לפציעתו של הנאשם, מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל.

אציין, כי אלמלא האלימות הפתאומית החמורה אותה נקט המתלונן כלפי הנאשם, היה מקום לקבוע מתחם גבוה יותר.

נסיבות העושה

24. הנאשם הוא עובד זר שמוצאו בתאילנד, והוא נמצא בישראל ללא משפחתו. אך ברור הוא כי בנסיבות אלה, כשהנאשם אינו דובר עברית ומשפחתו אינו יכולה לספק לו תמיכה במהלך שהותו מאסר, הרי שקשייו במאסר הם

חמורים ומורכבים יותר בהשוואה לאסיר ישראלי דובר עברית, ולפיכך פגיעת העונש בו היא גדולה יותר.

25. עוד יש לתת את הדעת לכך שהנאשם הודה בביצוע העבירה וחסך זמן שיפוטי, ושמדובר באדם שהוא, על פניו ומשלא הוצגו נתונים, נעדר עבר פלילי.

26. לפיכך, מצאתי לנכון להעמיד את עונשו של הנאשם על הרף הנמוך של המתחם ההולם, וזאת חרף החומרה הכרוכה במעשיו, אשר במצב דברים רגיל מצדיקה העמדת העונש על רף גבוה יותר.

סוף דבר

27. אני גוזר על הנאשם עשרים וארבעה (24) חודשי מאסר, מתוכם שנים עשר (12) חודשים לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו, החל מיום 24.05.14, ואילו היתרה על תנאי למשך שנתיים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע שירשע בגינה.

28. עם תום מאסרו, יגורש הנאשם מן הארץ באופן מיידי.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"ג אב תשע"ד,
19/08/2014 במעמד הנוכחים.
תאופיק כתילי, סגן נשיא